

100 MALDŲ NETURINTIEMS LAIKO

Maldos tiems, kam nestinga dvasingumo

Kartais jaučiu turinti vien dvasią.

Noriu pasakyti, kad mano širdis kartais tokia kupina dėkingumo už tai, kas esu, ką turiu, ką sugebu, jog net išstirpstu iš jaudulio, kad esi taip arti, Viešpatie.

Tu mane padarei nuostabiausio slėpinio šerdimi.

Aš kaip Marija, Martos sesuo: jaučiu troškimą atsisėsti ant namų slenkščio ir laukti

Tavęs, nuplauti savo ašaromis Tau kojas, kaip užkerėta klausytis Tavo žodžių.

Kaip norėčiau turėti tokį draugą, koly turėjo jį! Bet pasirodo Marta ir gražina mane į šią žemę, atitraukdama nuo anos esminės tikrovės ... nuo Tavo esaties manyje.

Viešpatie, padaryk, kad žemiški dalykai niekada nepaimtų viršaus, kad visada Tavęs trokščiau.

Neleisk man užmiršti, kad Marijos yra „geriausioji dalis“TM.

Jei siela yra iš materijos, nematomos, neapčiuopiamos ...
subtiliosios materijos, ūmai susiboksiu, kad jai padaromos
žaiždos yra tikros, tarsi peilio, pjaunančio vaisiaus
minkštumą. Pulsuojanti sielos minkštumą...
Ir staiga pastebiu, kad turiu siaubingų ginklų.
Savo žodžiu ... jis irgi subtilioji materija ... galiu
visiškai realiai sužeisti kito sielą.
Savo mintimi ... ji irgi subtilioji materija ... galiu visiškai
realiai jai pakenkti.
Savo veiksmais ... matau tą savo akimis ... galiu ją
pažeminti ir nukauti.
Jei tik regėčiau, kaip iš man artimo žmogaus sielos trykšta
kraujas, tučtuojau nuleisčiau ginklus, Viešpatie! Kaip karštai
prašyčiau atleidimo to, kurį sužeidžiau!

Sukūrei mano sielą, Viešpatie, kaip žemės plutą.
Glotnią tarsi vandens nugaludintas akmuo.
Audringą tarsi įsisiautėjusi vėtra.
Svelnią tarsi sabanos aksomas.
Išdegusią tarsi dykuma.
Tabo man duota siela, Viešpatie, nuolat žaiždota.
Nežymūs brėžiai tarsi ką tik suarto lauko vagelės.
Aštriabriauniai, žeidžiantys įtrūkliai.
Baugūs tarpekliai tarsi kanjonai.
Tik Tu visiškai pažįsti mano sielą.
Šitos sielos sena oda: išgydyk jos žaiždas, Viešpatie.
Padaryk ją nelyginant žemę, gebančią atsinaujinti ir
pražysti. Derlingą ir turtingą derančių vaisių.

Visa kas turi matmenis: ilgį, aukštį, gylį.
 Visa galima patirti įvairiopa.
 Nuslysti paviršiumi, vos vos prisiliečiant tarsį drugeliui,
 lengvai sau plazdenant, neužsigaunant. Bet kas iš to? Tik
 ilgesys, nepasitenkinimas, dūmai, tuštuma.
 Galima ieškoti vidurio: nei taip, nei taip. Sustoju, jei
 stabdo baimė, atsargumas, apdairumas. Rizikuoti? Niekada!
 Nė negalvoju. Kas man iš to? Visiškai nieko.
 O galima ... iš esmės. Nesustojant, įveikiant visas baimes
 ... vienintelė šviesa bus mano siela ... tada ir atskleisiu
 būties esmę ir jos poeziją.
 Ten susitiksiu Tave, Viešpatie: gelmė esi Tu.
 Tik su Tavim, jei norėsiu suprasti, suprasiu iš pagrindų.
 Tik su Tavim, jei norėsiu mylėti, mylėsiu iš tikrųjų.
 Tik su Tavim, jei pasiryšiu atleisti, bus atleista amžiams.

Sprogstu nuo nugybento gyvenimo. Privalau rasti būdą
išlieti jo dalį. Privalau.
Pagimdžiau vaikus, bet čia ne tai.
Myliau savo vyrą, bet čia ne tai.
Plaunu, valau, blizginu, gaminu valgy, bet čia ne tai: jaučiu,
kad sprogstu. Turiu kažką daryti. Turiu.
Mėginau siubinėti, bet čia ne tai.
Išskalbiau visą krepšį patalynės, bet čia ne tai.
Pasekiau vaikui pasaką: kažkas veržiasi ištrūkti. Privalo.
Sėdžiu prie kompiuterio, tvarkau reikalus, kalbuosi su klien
tais... Grįžtu namo ir vėl viskas verda, veržiasi, reikalauja.
Turiu jį išleisti. Turiu.
Visur naršau tikėdamasi, kad palengvės ... rausiuosi stalčiuose,
rausiuosi širdyje ... ir štai galų gale randu! Ačiū, Viešpatie!
Štai ką privalau ... ištarti ačiū. Nuosirdžiai ačiū ...
didžiausios padėkos žodžius. Tada mano nerimstanti siela nus
iramins.

Ačiū, Viešpatie, už tai, kad esu. Ačiū už tai, kad galiu.
Ačiū už tai, ką turiu. Ačiū už tai, kas būsiu.

www.pakuonioparapija.lt

Algimantas J